

ISRAEL LA CADES-BARNEA - Partea a patra

În cartea a patra a lui Moise, Numeri, la care ne-am oprit aseară, noi am studiat cele patru perioade ale călătoriei poporului Israel, și credem că Biserica Noului Testament a fost preumbrită în Vechiul Testament. Ei în natural, iar noi în spiritual. Domnul s-a întâlnit cu noi.

Prin aceste simboluri noi am putut să-L vedem pe Domnul în lucrare. Astfel, am privit spre Avraam, Isaac, Iacov, Iosif; apoi am văzut robia poporului în Egipt; aseară Domnul ne-a binecuvântat și i-am urmărit până la Marea Roșie și apoi la Stânca lovită, unde au stat înaintea lui Dumnezeu.

În seara aceasta îi urmăm mai departe, la Cades-Barnea, la scaunul judecății, înainte de șarpele de aramă, iar mâine seară îi vom urma în patrie. Oh, Doamne! Cu voia Domnului, mâine seară vom trece Iordanul. Iosua le-a spus: *„Pregătiți-vă, pentru că vom trece Iordanul!”*

Amintiți-vă că această sămânță care este semănată, va încolți fără îndoială undeva, și noi vrem să fie adevărata Sămânța neamestecată a lui Dumnezeu. Aceasta să fie semănată în inimile oamenilor, deoarece știu că într-o zi va trebui să stau la judecată și să dau socoteală de tot ce-am spus și am făcut în viața aceasta, împreună cu voi. Dacă vă îndrum greșit, voi fi considerat un îndrumător greșit și cu siguranță nu vreau aceasta, nu voit.

Încă câteva cuvinte înainte de a ne ruga pentru Cuvânt. Voi știți că Biblia spune că atunci când Ioan a văzut Cartea Apocalipsei, a spus că a văzut Cartea care era pecetluită cu șapte Peceti, pe dinăuntru și pe dinafară, și că niciun om din cer, de pe pământ sau de sub pământ, nu era vrednic să ia Cartea sau măcar să se uite în Ea.

Văzând aceasta, Ioan a plâns cu amar, dar a venit un Miel care a fost junghiat înainte de întemeierea lumii și a luat Cartea din mâna Celui ce ședea pe tron. Atunci bătrânii s-au aruncat cu fața la pământ și au strigat: *„Tu ești vrednic!”* Fie ca Mielul să vină în seara aceasta și să ne deschidă Cuvântul. Fiecare dintre noi poate răsfoi paginile, dar avem nevoie de Mielul lui Dumnezeu ca să deschidă Cuvântul.

Să ne plecăm capetele pentru rugăciune. Frate Junior, condu-ne în rugăciune dacă vrei. Roagă-L pe Dumnezeu să ne deschidă Cuvântul Său. (Fratele Junior se roagă). În ordine. Domnul să vă binecuvânteze.

În seara aceasta, ne întoarcem spre cartea a patra a lui Moise, spre Numeri și vom citi capitolul 13. Vom începe de aici și vom merge mai departe. Voi încerca să vă țin mai puțin, așa că vom merge mai repede prin temă. Când Duhul Sfânt ne va spune că este destul, vom încheia.

Mâine dimineață la ora nouă treizeci avem școala duminicală, iar de la ora zece vom răspunde la întrebări. Aduceți-vă aici întrebările pe care le aveți. Ar fi bine s-o faceți chiar din seara aceasta. Da-ți-le după adunare unuia dintre bătrâni, astfel încât să ajungă la mine înainte de ora la care voi începe să răspund. Am primit deja foarte multe. Mâine seară vom ajunge la trecerea Iordanului.

Noi am trecut deja prin trei faze ale călătoriei Israelului:

„Israel în Egipt,” a doua a fost: „Israel în pustie” și urmează „Israel în țara lui,” în Palestina, care i-a fost făgăduită mai dinainte.

Să privim puțin înapoi, spre timpul când Dumnezeu i-a făgăduit lui Avraam că-l va salva și i-a dat o făgăduință necondiționată, un legământ necondiționat – că El îl va mântui pe Avraam și sămânța lui firească. Dar Domnul nu s-a referit la toată sămânța firească a lui Avraam, ci la sămânța făgăduită, Isaac.

După cum știm cu toții, el a avut opt fii, dar numai Isaac a fost fiul făgăduit. Acesta este motivul pentru care Pavel a spus în Romani 9.7-9:

„...și măcar că sunt sămânța lui Avraam, nu toți sunt copiii lui Avraam; ci este scris: „În Isaac vei avea o sămânță, care-ți va purta numele.”

Aceasta înseamnă că nu copiii trupești sunt copiii lui Dumnezeu; ci copiii făgăduinței sunt socotiți ca sămânță.” Prin Isaac, Dumnezeu l-a simbolizat pe Hristos.

Noi observăm că Hristos era în Avraam; Hristos era în Isaac; Hristos era în Iacov. Hristos era în Iosif și la fel în Moise.

Hristos a fost în tot Vechiul Testament și este în tot Noul Testament. O, de am avea numai suficient timp!

Acum șapte ani, am petrecut ultima săptămână tot în locul acesta. În ultimele luni, am studiat Cartea Exodului, apoi am comparat simbolurile cu realitatea. Apele de curățire; vițelul roșu nu putea să fie maro sau de altă culoare, ci trebuia să fie roșu și fără nicio pată pe el. El trebuia ars, iar cenușa era pusă în apă, în apele de curățire cu care era stropit apoi poporul care a păcătuit. Isopul și lemnul de cedru din care era făcut cortul, altarul de aramă, ligheanul, pâinea, toate acestea arătau spre Hristos. Și noi toți suntem compleți în Isus Hristos.

Cât de minunată este lecția noastră din seara aceasta! Cum ni l-a dat Dumnezeu pe Israel ca simbol, arătându-ne astfel mai dinainte ce va fi.

Și noi am văzut că Dumnezeu i-a făgăduit lui Avraam că sămânța lui va fi roabă timp de patru sute de ani, într-o țară străină și că va ieși de acolo scoasă de mâna Sa puternică.

Făgăduințele lui Dumnezeu se împlinesc întotdeauna. Dumnezeu își împlinește întotdeauna Cuvântul. Vechile roți profetice ale lui Dumnezeu se învârtesc încet dar sigur și ajung exact în punctul hotărât.

Din cauza aceasta, studiind acest Exod al bisericii, cred că noi suntem din nou în Exod, Moise fiind un model perfect al bisericii organizate care a eșuat cu Dumnezeu, iar Iosua, noul lider, reprezintă biserica în greșelile ei față de Dumnezeu. Iosua a condus poporul în țara făgăduită. Dacă privim simbolul, felul în care a lucrat Dumnezeu atunci, vedem că totul este desăvârșit.

După ce Israelul a fost dus în Egipt de Iosif, s-au gândit că totul este bine și că s-au așezat acolo pentru totdeauna, dar s-a apropiat timpul împlinirii promisiunii, s-a ridicat un Faraon care nu-l cunoștea pe Iosif. Astfel poporul a ajuns în robie, iar lucrurile au început să se miște diferit fiindcă era timpul eliberării. Oamenii începuseră să geamă sub jugul greu, iar Dumnezeu a coborât jos, să-i elibereze. Cât este de desăvârșit!

Astfel, El a trimis un om; un copil care s-a născut și a crescut într-un mod neobișnuit, care a fost ocrotit de mâna lui Dumnezeu. Moise s-a născut într-un timp de prigoană la fel ca Hristos. Da, el s-a născut ca un copil deosebit în lumea aceasta, ca să fie un eliberator, ca Hristos. Oh, vedeți lucrarea sa? Moise a fost un dătător de Legi. Astfel s-a dus pe munte și a stat acolo timp de patruzeci de zile, apoi s-a întors cu Legea. Punctul lui slab era temperamentul, mânia. Astfel, a luat tablele legii și le-a sfărâmat, apoi a trebuit să meargă din nou sus pe munte,

arătând că preoția aceasta trebuie să treacă.

Și Isus a mers tot patruzeci de zile, dar în pustie, iar când S-a întors, Satan L-a găsit într-un moment de slăbiciune, și a încercat să-L ispitească așa cum făcuse cu Moise. Punctul slab al lui Isus era foamea, așa că Satan l-a zis: „*Dacă Tu ești Fiul lui Dumnezeu, transformă aceste pietre în pâine.*” Dar Isus i-a răspuns: „*Este scris: „Omul nu va trăi numai cu pâine.”*” Astfel Satan a știut că nu mai stă de vorbă cu Moise. El știa că a întâlnit pe Cineva diferit de Moise, pentru că Isus cunoștea Cuvântul.

Și dacă este ceva ce ar trebui să cunoască Biserica de astăzi, este Cuvântul lui Dumnezeu, cum să-L fixeze și să-L aplice în inimă.

Frate, acesta este un timp al ismurilor. Eu am deja doi ani de când studiez Geneza. Acesta este începutul, pornirea, capitolul sămânță. Și observați, toate cultele de astăzi își au începutul în Geneza; au început în Geneza și se răsucesc aici, în ultimele zile.

Astfel, religia formală a început cu Cain și a mers mai departe, ieșind la suprafață prin Ham, fiul lui Noe. De la Ham a mers mai departe prin fiul său Nimrod, care a zidit turnul Babel. Babel apare din nou în timpul împăratului Nebucadnețar (Babilonul) și merge mai departe până în Apocalipsa. Sămânța aceea a început cu mult timp în urmă, în partea de Est a porților Edenului și merge până la sfârșit. Acolo au început tot felul de culte care vor merge până la sfârșit. Acesta este motivul pentru care noi trebuie să fim atenți, să veghem și să fim așezați în Cuvânt!

Astăzi printre oameni se perindă o mulțime de lucruri nebiblice, de aceea, trebuie să privim tot timpul Scriptura, să fim siguri că suntem unde este corect. De fapt, tocmai acest lucru am încercat să-l învățăm în săptămâna aceasta.

Duhul cel mai puternic care se ridică în seara aceasta împotriva bisericii, este frica; tuturor le este frică de moarte sau de ceva. De ce vă este frică? Dacă un om este născut din nou, ar trebui să fie bucuros și fără frică, deoarece nu mai există nimic care să vă facă vreun rău. Nimic prezent și nimic în viitor, nimic nu ne poate despărți de dragostea lui Dumnezeu care este în Hristos. Aceasta este promisiunea lui Dumnezeu.

El ne-a chemat prin alegere. El și-a pus biserica pe o poziție dreaptă. Isus a spus:

„Nimeni nu poate veni la Mine, dacă nu-l atrage Tatăl, care M-a trimis.” (Ioan 6.44). Voi nu ați venit la Dumnezeu pentru că ați vrut, ci pentru că ați fost chemați de Hristos. Dumnezeu v-a chemat: *„...pe cel care vine la Mine, nu-l voi izgoni afară.”* (v. 37), ci: *„Îi voi da Viața veșnică.”* Nu o viață care va dura o săptămână, nici de la o trezire la alta, ci *„îi voi da Viața veșnică și îl voi învia în ultimele zile.* Oh, Doamne! Dacă aceasta nu ia vântul din pânzele lui Satan, nu știu ce face.

Voi întrebați: *„De unde știi aceasta?”* Pentru că așa a spus Isus. Așa vorbește Domnul!

Așa a spus Isus și aceasta este tot. Dacă El a spus așa, eu Îl cred. El a spus în Ioan 5.24: *„...cine aude Cuvintele Mele și crede în Cel ce M-a trimis, are Viața Veșnică, și nu vine la judecată, ci a trecut din moarte la Viață.”* Voi spuneți: *„Aceasta este simplu, frate Branham”,* dar eu vă răspund: Nimeni, nici un om, nu poate să creadă în inima lui că Isus este Hristosul și totuși să rămână același de mai înainte. Așa ceva nu este cu puțință! Nu, domnule.

După cum am spus și aseară, băutura, fumatul, jocurile de noroc și toate celelalte rele, nu sunt păcate. Nu este păcat să joci pentru bani; jocurile de noroc nu sunt păcat. Nici fumatul sau băutul nu este un păcat. Nu! Acestea sunt atribute ale păcatului. Voi faceți toate acele lucruri rele, pentru că sunteți păcătoși. Dacă ați fi un creștin, nu le-ați face, deoarece Domnul a spus: *„Nu iubiți lumea, nici lucrurile din lume. Dacă iubește cineva lumea, dragostea Tatălui nu este în el.”* (1 Ioan 2.15). Nu ați văzut niciodată creștini pe jumătate.

Aseară am întrebat pe cineva: *„Ești creștin, frate?”*: *„Sunt un creștin destul de bun”,* a răspuns el. *„Nu, nu ești!”* Nu există creștini destul de buni. Câți au văzut un om beat pe jumătate? Nimeni. Câți au văzut o pasăre albă-neagră? Nimeni. Niciodată nu ați văzut un păcătos-sfânt. Ori sunteți născuți din nou, ori nu sunteți născuți din nou. Voi puteți fi numai pe o singură parte a gardului. Iar dacă sunteți născuți din nou, înseamnă că aveți Viața veșnică și nu mai posedați nimic din lucrurile vechi. Toate lucrurile vechi au trecut și a rămas numai izvorul curat. Nu este posibil ca din același izvor să vină apă dulce și apă amară! Vedeți? Pomul se cunoaște după roadele lui. *„După roadele lor îi veți cunoaște.”* (Matei 7.20).

Cu mult timp în urmă, metodiștii se gândeau: *„Băiete, Îl avem pentru că putem striga!”*

Da, imediat după ce au trecut zilele lui Luther, ei se gândeau că Îl au pentru că

strigau și se bucurau. Și eu cred în această bucurie, dar ea nu dovedește că Îl am, acesta este atributul că Îl am.

După ei au venit pentecostalii, care vorbeau în limbi și spuneau: „Oh, noi știm că-L avem.” Ați făcut-o? V-ați schimbat gândirea? Aceasta nu este bine, și veți vedea că nu este bine.

Frate! „Scumpule Miel muribund, Sângele Tău scump nu-și va pierde niciodată puterea, până când toată biserica răscumpărată a lui Dumnezeu va fi salvată să nu mai păcătuiască deloc. Vedeti, aici este ceea ce este: De când prin credință am văzut râul ce curge din rânile Tale, dragostea răscumpărătoare a fost tema mea, și va fi până voi muri.”

„Chiar dacă aș vorbi în limbi omenești și îngerești, și dacă n-aș avea dragoste, nu-mi folosește la nimic.

Și chiar dacă mi-aș împărți toată averea pentru hrana săracilor, chiar dacă aș avea putere să mut munții, și așa mai departe, nu-mi folosește la nimic.

„Profețiile se vor sfârși; limbile vor înceta; cunoștința va avea sfârșit, dar când dragostea desăvârșită a intrat în inima umană, nici toți dracii din iad nu o vor putea tulbura.” Acesta este adevărul.

Dacă soția mea mă respectă din cauză că îi era frică de mine, mi-ar fi frică s-o las singură. Dar ea mă iubește și are încredere în mine deoarece știe că o iubesc și ea mă iubește pe mine. Astfel dacă plec undeva, nu este nevoie să-i spun: „Doamnă Branham, am să-ți las câteva instrucțiuni pe care trebuie să le îndeplinești întocmai: Nu ai voie să te uiți la alt bărbat, și să nu faci cutare și cutare lucru...pentru că altfel, atunci când voi veni...” Nu, nu este nevoie de așa ceva pentru că eu o iubesc și ea mă iubește. Aceasta este totul, așa că pot pleca liniștit.

Aceasta este calea trăirii pentru Hristos. Aleluia! Dacă Îl iubiți din toată inima, cu tot sufletul și cu toată mintea voastră, aceasta este tot. Atunci nu se poate întâmpla nimic rău. De ce? Pentru că sunteți morți și viața voastră este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu; sunteți pecetluiți acolo prin Duhul Sfânt. Cum vă va prinde Diavolul? Nu poate.

Luați un vagon; ei încep să-l încarce, și-l încarcă, pe șine. Mulți dintre voi îi cunoașteți pe unii care încarcă vagoane. Voi știți că se pune atâta marfă aici și

atâta dincolo. Dar când vagonul este plin, înainte ca să se pună sigiliul, trebuie să vină inspectorul ca să verifice. El controlează ca să vadă dacă totul este în ordine și se poate da semnalul de plecare spre locul de destinație. Ce se întâmplă însă dacă găsește o neregulă? Inspectorul va cere să fie descărcată toată marfa și să fie încărcat încă o dată. Când totul este strâns, împachetat și fixat, el este acela care închide ușa și pune sigiliul. Nimeni nu poate rupe sigiliul până când vagonul va ajunge în stația de destinație. Acesta este adevărul.

Așa este și Cuvântul din Efeseni 4.30: „*Să nu întristați pe Duhul Sfânt al lui Dumnezeu, prin care ați fost pecetluiți până în ziua răscumpărării.*” Dacă aveți ceva zornăitori slabe? Dumnezeu le va scoate din voi și le va fixa înainte să fiți pecetluiți în Împărăție.

Pentru toți bărbații și femeile de aici care nu aveți botezul cu Duhul Sfânt, este un singur motiv pentru care nu-L aveți, iar acela este că nu credeți. Acesta este adevărul. Credința... Noi am trecut prin această temă în săptămâna aceasta, și am văzut că Avraam a primit făgăduința lui Dumnezeu prin credință.

Aceasta este o învățătură baptistă bună: să-L credeți pe Dumnezeu. Frate Tom, cred că tu vii din biserica baptistă. Eu știu că ei spun: „Crede-L pe Dumnezeu!” iar eu am făcut chiar așa. Este o biserică bună din care să ieși. Oh, iertați-mă, nu am vrut să spun aceasta. Adevărul este că eu nu am nimic împotriva baptiștilor. Ei au o mulțime de lucruri bune, dar de curând l-am auzit pe unul dintre predicatorii lor vorbind la radio și încercând să sară peste Cuvântul din Fapte 19.

El spunea: „Apollo nu l-a cunoscut pe Isus, de aceea au trebuit să se boteze din nou.” Oh, nu!

Apollo îl cunoștea pe Isus și dovedea din Cuvântul lui Dumnezeu că Isus era Hristosul. Amin. Totuși, Pavel i-a întrebat: „*Ați primit voi Duhul Sfânt când ați crezut?*” (Fapte 19.2). Acesta este adevărul.

Dumnezeu i-a dat lui Avraam făgăduința, iar Avraam l-a crezut din toată inima, acest lucru fiindu-i socotit ca neprihănire. Astfel, Dumnezeu i-a dat semnul tăierii împrejur ca o pecete a făgăduinței. Aleluia. Voi îl credeți pe Dumnezeu prin credință. Îl primiți și astfel sunteți mântuiți. Când faceți aceasta, Dumnezeu vă dă Duhul Sfânt, ca o Pecete a făgăduinței pe care v-a dat-o. Duhul Sfânt este un Dar al lui Dumnezeu, care taie împrejur inima, îndepărtează surplusul de carne și face din voi o ființă nouă în Hristos Isus. Amin. În ordine. Aici o aveți. Nu este nimic ce

aveți de făcut în voi. Nu! Este Darul lui Dumnezeu. Și când credeți corect, Dumnezeu vi-l dă. Este prin credință, dar credința nu este Duhul Sfânt.

De exemplu, eu am un bănuț, adică exact cât costă o bucată pâine. Bănuțul nu este bucata de pâine, dar cumpără bucata de pâine.

Voi aveți credință în Dumnezeu, iar El vă dă Duhul Sfânt care taie împrejur inima și urechile, ca recunoaștere a credinței pe care o aveți (Este corect?), vă face o ființă nouă.

Acum, Dumnezeu se pregătea să-i elibereze. Noi am văzut că atunci când Moise a plecat spre Egipt, ca să elibereze poporul, l-a luat și pe fiul său, care era netăiat împrejur. Din cauza aceasta Domnul a vrut să-l omoare pe Moise, dar Sefora a luat o piatră ascuțită, a tăiat prepuțul copilului său și l-a aruncat la picioarele lui Moise, spunând: „*Tu ești un soț de sânge pentru mine!*” (Exod 4.24-25).

Ați studiat vreodată aceasta îndeaproape? Moise avea un temperament care la urmă, l-a oprit să intre în țara făgăduită; temperamentul său.

Dumnezeu l-a dus în pustie și acolo i-a dat o soție care avea tot un temperament puternic. Aceasta mă face să cred că ei au avut ceva necazuri în spatele deșertului, nu-i așa? Dumnezeu știe cum să vă liniștească. Deci El l-a aranjat acolo cu o femeie. Ea a tăiat prepuțul fiului ei și l-a aruncat la picioarele lui Moise, spunând: „*Tu ești un soț de sânge pentru mine!*” Doamne, El știa cum să-l aranjeze, să scoată acest temperament din el. În regulă.

După aceea, ei au plecat mai departe și au ajuns în Egipt, unde Moise a făcut semne și minuni. Oh, Doamne, am simțit Ceva atingându-mă! Dar iată că lane și lambre, doi astrologi, au stat acolo și au înfăptuit aceleași semne ca și Moise și Aaron. Vedeti, ei imitau.

Frate, lumea de astăzi este plină de astfel de imitatori.

Biserica este plină astăzi de imitatori, comparații firești, dar acolo nu este nimic. Observați.

Zilele trecute, un mare învățat al Bibliei, a spus la radio că vindecarea divină ar fi de la Diavolul; că Diavolul face vindecări divine... Vreau să-mi găsiți în Biblie unde scrie că Diavolul a făcut vreodată vindecări divine; unde este o asemenea făgăduință cu privire la el.

Dumnezeu a zis: „*Eu sunt Domnul care-ți vindecă toate bolile.* (Psalmul 103.3).

În Matei 12.26, Isus a spus: „*Dacă Satan scoate afară pe Satan , este dezbinat; deci cum poate dăinui împărăția lui?*” Vedeți, nu se poate așa ceva! Satan nu se scoate pe el însuși afară. Deci toată vindecarea, indiferent de unde vine, vine numai prin Dumnezeu.

Priviți-i pe acești imitatori. Ei au putut să aducă păduchii, dar nu au putut să-i ia înapoi. Ei nu puteau să vindece. Ei au putut să facă minuni, dar nu au putut să vindece. Vindecarea se află numai în Dumnezeu. Când Moise și Aaron au făcut să vină bube peste egipteni, acestea au venit și peste vrăjitori, așa că au zis: „*Acesta este degetul lui Dumnezeu.*” Aleluia!

Eu mă gândesc la acest deget al lui Dumnezeu. Dacă Dumnezeu a putut să deschidă ochii unui orb doar cu degetul Său, înseamnă că Degetul lui Dumnezeu poate să facă orice. Vedeți ce a făcut Dumnezeu cu Degetul Său? A vindecat bolnavii și a înviat morții. Dar atunci când mergea după câte o oaie rătăcită, nu Se folosea de Degetul Său, ci o lua pe umerii Săi și o aducea acasă. Aleluia! Cât de sigură este o oaie pe umerii Săi. Vedeți, El nu folosește Degetul Lui, ci Își folosește umerii ca să poarte oaia.

Observați. După ce Dumnezeu l-a adus pe Moise în ordine și l-a pregătit, l-a trimis afară cu semnele, și cum am văzut aseară, ultimul semn a fost moartea. Noi am văzut că aceasta este moartea spirituală. Ultima plagă ce lovește biserica, o face să moară, să fie spulberată. Acesta este adevărul. Noi trăim într-un timp îngrozitor. Biserica de astăzi capitulează în luptă. Este un timp al morții, pentru că sângele de pe ușciorii ușii dispare. „Când voi vedea Sângele voi trece peste voi.”

Apoi Israelul a ajuns la Stânca lovită. Observați. Când au ajuns la Stâncă, ei au avut nevoie de ceva. Atunci, Moise a lovit Stânca cu toiagul, iar toiagul era toiagul judecății lui Dumnezeu. Când a lovit Stânca, în partea ei stângă s-a făcut o despicătură. Altă dată, când copiii lui Israel erau flămânzi și au ajuns la Stâncă, iată că o albină intrase în acea deschizătură și depusese un fagure de miere. Astfel, ei au putut să mănânce miere din Stâncă. Tot ce le trebuia se găsea în acea Stâncă. Stânca a urmat Biserica și Stânca era Hristos Isus, cum putem citi în 1 Corinteni 10.4. Când le-a fost sete, au băut apă din Stâncă. Când le-a fost foame, au mâncat din Stâncă. Stânca i-a urmat oriunde au mers; Stânca urmează încă biserica. Și acea Stâncă din pustie era Hristos. Observați, acum este aceeași Stâncă.

Nu-i de mirare că atunci când Isus a intrat în Ierusalim, cărturarii și fariseii, l-au zis: „Fă-i să tacă! Fă-i să tacă!” Dar El le-a spus: *„Dacă tac ei, vor striga stâncile, pietrele.”* Ce era aceasta? Piatra unghiulară șef care a venit rostogolindu-se din munte peste pietre. Deci trebuia să se întâmple ceva: pietrele trebuiau să strige.

Pentru femeia cu scurgerea de sânge, atingerea de Stâncă, a însemnat vindecarea. Când a murit Lazăr, Marta a vorbit Stâncii și a adus învierea. Când ucenicii se aflau pe mare, înconjurați de furtună; când corabia era în derivă, aruncată de furtună încioace și încolo de valuri, din aceeași Stâncă a curs liniștea mării.

Nu demult, o femeie mi-a zis: „Frate Branham, Isus nu a fost decât un simplu om. El a fost doar un profet, dar tu încerci să-L faci un Dumnezeu.”

„Eu nu încerc să fac din El un Dumnezeu, pentru că El era chiar Dumnezeu. El ori era Dumnezeu, ori era un înșelător”, am răspuns eu.

„Oh”, a replicat ea, „El a fost un Om bun, a fost un mare filozof, dar nu putea să fie chiar Dumnezeu; El nu a fost divin!”

„Ba da, El era chiar Dumnezeu. Trebuia să fie Dumnezeu. Dacă ar fi fost un simplu om, s-ar fi născut sexual, dar El a avut o naștere supranaturală, S-a născut dintr-o fecioară, deci El era Sângele lui Dumnezeu. Și Biblia spune (în Fapte 20.28) că noi *„suntem salvați prin însăși sângele Domnului.”*

Femeia aceea mi-a mai spus: „Am să-ți dovedesc că El a fost doar un profet și nu Dumnezeu.”

„Poți să-mi arăți aceasta cu Biblia?”

„Da”, a răspuns ea.

„Să-ți aud Scriptura.”

„În Ioan 11”, a răspuns ea, „scrie că Isus a mers la mormântul lui Lazăr...”

„Îmi amintesc.”

„Și Biblia spune că El plângea.”

„Este adevărat”, am răspuns eu, „dar ce are aceasta a face cu dumnezeirea Lui?”

„Aceasta dovedește că El nu era Dumnezeu, căci nu era posibil ca Dumnezeu să plângă.”

„Vezi, tu, El era Dumnezeu-Om. Când a plâns, El era un Om, dar când a zis: „Eu sunt învierea și Viața”, și a vorbit unui om mort de patru zile, trupul lui era putrezit și viermii pielii se târau pe dinăuntru și pe dinafară, putrezirea și-a cunoscut Stăpânul. Acesta este motivul pentru care acel om mort de patru zile, s-a ridicat în picioare și a trăit din nou.” El a fost mai mult decât un om. El era chiar Dumnezeu. Da, domnule.

Ca om, El a stat sus pe munte și fiind flămând a vrut să mănânce o smochină, dar când a luat cinci pâini și doi pești și a săturat cu ei peste cinci mii de oameni, a fost mai mult decât un om. Acesta era Dumnezeu în acest Om. Da, domnule.

Da, El era un Om când dormea în corabia purtată înapoi și încolo de valuri. „Oh”, își zicea Satan, „Îl voi împinge înapoi și încolo, Îl voi legăna în sus și-n jos și Îl voi îneca!” Zeci de mii de draci și-au jurat să scufunde barca în noaptea aceea. El era un Om ca oricare altul când a dormit, dar când și-a pus piciorul pe marginea bărcii și a strigat: „*Taci! Fără gură!*”, vântul și valurile s-au potolit dintr-o dată, ascultându-L! Aceasta dovedea că El este mai mult decât un Om. Acesta era Dumnezeu. Da, domnule.

Când a murit pe Golgota, El a strigat ca orice om după îndurare. El era un Om, când a murit, dar când El a înviat în dimineața de Paști, a dovedit că El era Dumnezeu. Acesta este adevărul, El a înviat din morți!

Nu-i de mirare că poetul a zis:

„Trăind, El m-a iubit,

Murind, El m-a mântuit.

Îngropat, mi-a dus păcatele departe,

Dar înviind, El m-a justificat gratuit pentru totdeauna,

Într-o zi El vine, o ce zi glorioasă!

Dumnezeul-Om... Dumnezeu era în Fiul Său, împăcând lumea cu Sine. Dar lumea nu L-a cunoscut, ci L-a numit vrăjitor, drac, Beelzebul, și în multe alte feluri. Totuși,

El a fost Dumnezeu Emanuel, locuind printre noi și împăcând lumea cu Sine.

Vom lua această întrebare dimineață, oricum vom ajunge la aceasta și o vom termina mâine. În ordine.

Să revenim la Stânca Iovită. Când au avut nevoie de ceva, ei au mers la Stâncă. Dar cu toate că aveau aceste mari binecuvântări între ei, au cârțit.

Iată-i însă ajunși la Cades-Barnea. Acesta este subiectul de care ne vom ocupa în continuare. În zilele acelea, Cades-Barnea a fost scaunul judecății lumii. Putem citi acest lucru în Numeri 13. Notați-vă aceasta. Acolo era scaunul judecății. Citiți și capitolul anterior pentru studiul vostru. Într-o trezire de trei sau patru zile, am putea atinge lucrurile înalte, pentru că nu o putem lua verset cu verset. Deci Cades-Barnea era scaunul judecății. Acolo se afla un izvor puternic din care se formau mai multe râuri mici.

Acesta este un tablou desăvârșit al bisericii, pentru că biserica este la scaunul judecății. Judecata începe de la casa lui Dumnezeu.

Deci Israelul s-a adunat la Cades-Barnea. În **Numeri 13.1** Domnul i-a spus lui Moise:

„Trimite niște oameni să iscodească țara Canaanului, pe care o dau copiilor lui Israel. Să trimiți câte un om pentru fiecare seminție, toți să fie din frunțașii lor.”

Dumnezeu hotărâse că trebuie să trimită doisprezece bărbați, câte unul din fiecare seminție, ca să iscodească țara Canaanului, pentru a vedea dacă era un loc bun sau nu. Iscoadele au plecat, câte unul din fiecare seminție: un bărbat din Dan, unul din Așer, și așa mai departe. Câte unul până când au avut doisprezece bărbați.

Acesta este un tablou desăvârșit pentru călătoria bisericii de astăzi. Noi am mers mult și cred că biserica de astăzi este la Cades-Barnea, la judecată. Dumnezeu să mă ajute. Nădejdea mea este că mă va ajuta. Cred că El mă va ajuta să vă explic cât mai adânc și mai bine aceste lucruri.

Priviți, ei au trimis niște iscoade. Gândiți-vă că ei au ajuns la granițele țării pe care le-o făgăduise Dumnezeu. Până aici, au fost însoțiți tot timpul de semne și minuni, iar acum erau la granița țării.

Cred că și noi am ajuns în seara aceasta la graniță. M-am întrebat de multe ori de ce a trebuit să anulez toate acele adunări? Eu cred că biserica trebuie să aibă credința de răpire înainte să poată fi răpită. Noi abia avem credință pentru vindecarea divină, dar trebuie să avem o credință care va schimba și va trezi acest trup, pentru a fi luat departe. Eu cred că în seara aceasta este o biserică ce merge pe calea Domnului, o putere a Dumnezeului celui viu, încât oamenii vor vorbi Cuvântul ici și colo și și va străluci ca fulgerele. Acum iese la suprafață o biserică, nu un psiholog, nu vreuna din aceste credințe prefăcute, ci o biserică chemată afară, reală, adevărată și naturală, unsă cu Duhul Sfânt. Amin.

Și Israelul stătea la Cades-Barnea, spunând: „Să mergem dincolo, fiindcă țara aceasta ne-a fost dată de Dumnezeu prin făgăduință, cu câteva sute de ani în urmă. Noi suntem sămânța lui Avraam și Dumnezeu ne-a condus în siguranță cele patruzeci și ceva de mile din Egipt până la granița țării, până la Cades.” Ei au ajuns acolo în câteva zile, dar gândiți-vă că din cauza necredinței, au pribegit timp de patruzeci de ani prin pustie.

Necredința... Aș vrea ca în această pildă să vedeți biserica, pentru că ceea ce era atunci, în Vechiul, în Noul este într-o măsură mai mare. Ceea ce ne-a fost arătat natural prin Israel, este acum duhovnicește.

Deci au ajuns la Cades... Și acolo El a spus: „*Duceți-vă și cercetați țara!*” Dumnezeu i-a trimis, nu Moise. Dumnezeu a fost Acela care le-a spus: „*Duceți-vă și cercetați țara, apoi întoarceți-vă și povestiți poporului dacă este o țară bună sau rea, și tot ce se poate spune despre ea. Mergeți acolo și aflați singuri.*”

Douăsprezece iscoade au plecat dincolo. Și Cuvântul spune că la întoarcere au tăiat un ciorchine mare de strugure.

Ascultați, erau doisprezece bărbați, iar când s-au întors, zece dintre ei au zis: „*Oh, dar sunt niște oameni înspăimântători! Uitați-vă la înfățișarea lor!*” Și prin aceasta, au înmuiat inima poporului.

Să citim pentru aceasta **Numeri 13.27**:

„Iată ce au istorisit lui Moise: „Ne-am dus în țara în care ne-ai trimis. Cu adevărat, este o țară în care curge lapte și miere, și iată-i roadele.” Prin aceasta arătau că totul era întocmai cum făgăduise Dumnezeu, dar **în versetele 28-30**, au spus:

„Dar poporul care locuiește în țara aceasta este puternic, cetățile sunt întărite și mari. Ba încă am văzut acolo pe fiii lui Anac.

Amaleciții locuiesc în ținutul de la miază-zi; lebusiții și amoriții locuiesc muntele; cananiții și hetii locuiesc lângă mare și de-a lungul Iordanului.”

„Caleb a potolit poporul, care cârtea împotriva lui Moise. El a zis: „Haidem să ne suim și să punem mâna pe țară, căci vom fi biruitori.”

Îmi place aceasta, dar să mergem mai departe, la versetul 31:

„Dar bărbații care fuseseră împreună cu el au zis: „Nu putem să ne suim împotriva poporului acestuia, căci este mai tare decât noi.

Și au înnegrit înaintea copiilor lui Israel țara pe care o iscodiseră. Ei au zis: „Țara pe care am străbătut-o, ca s-o iscodim, este o țară care mănâncă pe locuitorii ei; toți aceia pe care i-am văzut acolo sunt oameni de statură înaltă.”

Ascultați aceasta: **„Apoi am văzut prin ea pe uriași, pe copiii lui Anac, care se trag din neamul uriașilor: înaintea noastră și față de ei parcă eram niște lăcuste.”** (v.31-33). Acesta este raportul lor.

Dar Iosua și Caleb au spus: *„Noi putem lua țara. O putem face.”* De ce au vorbit așa cei doi? Pentru că Dumnezeu le făgăduise că o vor face. Îmi place acest curaj.

Deci zece au mers în fața bisericii și au înmuiat inima poporului. Noi am trecut prin epoca lui Luther, a metodiștilor și a pentecostalilor, iar acum văd că și unii din oamenii Evangheliei depline s-au întors ferm împotriva vindecării divine. Prin aceasta ei pierd totul. Ei bine, prieteni, s-a ajuns într-un loc unde... Ce durere! Ei spun că religia de modă veche s-a terminat, a trecut de multă vreme, nu o mai putem avea. „Nu vrem așa ceva între noi, pentru că trăim într-un timp modern și deci trebuie să avem idei moderne. Biserica are nevoie de mese de biliard, de mese de table, de mese de tenis și altele, ca să ne țină tinerii în biserică.”

O, frate și soră, dacă am ajuns până acolo, că este nevoie să ținem partide de cărți în biserică pentru a-i ține pe ascultători, atunci este timpul să mă opresc și să nu mai predic Evanghelia, fiindcă și-a pierdut puterea..

Am să vă spun însă de ce are nevoie biserica de astăzi! Biserica are nevoie de Evanghelia de modă veche, simplă, predicată în simplitatea Ei prin puterea Duhului Sfânt, fiindcă Isus a spus: „*Și după ce voi fi înălțat de pe pământ, voi atrage la Mine pe toți oamenii.*” (Ioan 12.32). Da, domnule.

Dar ce spun oamenii? „Oh, noi nu putem să mergem înapoi și să facem lucrurile pe care le-au făcut apostolii!”

Dar nu este așa. Noi trăim în zilele din urmă, iar Dumnezeu a făgăduit că va turna Duhul Său peste orice făptură. Aleluia. Noi am ajuns la capătul drumului și Îl lăudăm pe Dumnezeu pentru câțiva Iosua și Caleb, care sunt pregătiți să treacă și să aducă evidență (Aleluia.) că este o Țară mare. Aleluia! Ei s-au dus dincolo, iar la întoarcere au adus dovada că țara este bogată: un ciorchine mare de struguri. Ce rod minunat! Ce pământ binecuvântat! Ce loc! Îi mulțumim lui Dumnezeu pentru oamenii care au trecut dincolo, din această condiție veche, formală, înlănțuită, biserică neevlavioasă, moale (Aleluia.), au ajuns într-un loc unde au pășit în țara Canaan, și au mâncat mulți struguri buni care vă fac să salivați la amvon. Aleluia. Metoda este întru totul bună; de modă veche... Adică să fii beat de Vinul pe care l-a băut Petru și ceilalți credincioși în ziua de Rusalii, când puterea lui Dumnezeu a preluat biserica. Aleluia! Cades-Barnea... Putem s-o facem.

Cineva mi-a zis: „Vrei să zici că putem primi și noi Duhul Sfânt ca și apostolii cu mult timp în urmă?” Da, domnule. „De unde știi?” „Îl am”, am răspuns eu. „Aleluia! Așa știu.”

Aseară noi am avut un tablou minunat cu privire la ieșirea poporului din Egipt și la călătoria lor prin pustie, care este un simbol desăvârșit spre călătoria noastră. Noi am pornit spre Canaanul ceresc. Eu am smuls stâlpul, mi-am adunat cortul și am ieșit afară din țara robiei. Am părăsit usturoiul și oalele vechi cu carne, adică duhoarea lumii. Mi-am luat cortul și am părăsit locul acela, iar Marea Roșie a Sângelui lui Isus Hristos a uscat toate țigările vechi, dezgustătorul tutun și mizeria lumii a fost secată, ca și chinitorii care s-au înecat acolo în urmă, și plutesc în mare. Aleluia. Nu-i de mirare că strigăm și dansăm.

Priviți ce a făcut Moise. Și-a ridicat mâinile spre cer și a început să cânte în Duhul, iar Miriam a luat o tamburină și a început să danseze, să sară și să-L slăvească pe Dumnezeu. Fiicele lui Israel au urmat-o imediat, sărind, dansând și slăvind-L pe Dumnezeul cel Atotputernic. Aleluia. Vedeți, ei au trecut Marea Roșie, dar

chinuitorii lor s-au îneecat în ea. Astfel, evreii au privit în urmă și au zis: „Băiete, nu o să mă mai deranjați deloc!” Oh, Doamne! Oh, ei au ars toate podurile care le-ar mai fi putut face legătura cu țara robiei și au pornit înainte, în călătorie! Mergând spre țară, se întrebau: „Oare o vom putea cuceri?” „Sigur că vom putea.” De ce? Pentru că Dumnezeu le făgăduise acest lucru.

Gândiți-vă la aceasta: Dumnezeu le făgăduise că Se va îngriji de toate nevoile lor. Noi am văzut aceasta aseară. Cum o va face? Nu știu. „Ei bine, poate vor trimite ceva bani din... Nu este nimic rămas în Egipt, de unde vor veni banii?” Oh, Doamne! Nu este treaba mea.

Odată cineva m-a întrebat: „Tu poți să crezi istorioara despre Ilie și corbii care îl hrăneau?”

„Desigur”, am răspuns eu.

„Vrei să spui că profetul acela a stat la pârâul Cherit și corbii au venit și i-au adus mâncare?”

„Așa spune Biblia, și eu cred că este adevărat.”

Atunci omul mi-a spus: „Pot să te mai întreb ceva, predicatorule? De unde crezi că au avut corbii aceia carnea?”

„Nu știu”, am răspuns eu. „Dar ei au adus carnea, iar Ilie o lua și o mânca. Mai mult nu pot să spun.”

„Voi toți sunteți niște fanatici!”

„Nu, noi nu știm de unde au venit, dar vin de undeva. La fel este cu noi. Dumnezeu ne aduce Cuvântul Său și noi Îl mâncăm. Aleluia! Și aceasta ne aduce o mare bucurie. Eu nu pot să spun cum se întâmplă acest lucru, dar El ni-l trimite și noi Îl mâncăm. Aveam o mână plină acum câteva minute, am înghițit-o, și simțeam cu mă stimula în timp ce alunecă. Sigur. Nu vă speriați, nu sunt nebun. Am fost numit așa, dar nu sunt. Dacă sunt, lăsați-mă în pace, fiindcă sunt fericit. În ordine. Da, domnule, mă simt destul de religios chiar acum, oh, cu siguranță! În ordine.

Priviți Israelul. Dumnezeu a plouat cu mană din cer ca să-i hrănească. Este adevărat? Desigur, El a făcut aceasta, iar poporul a adunat-o. Noi am trecut deja prin tema aceasta.

Mana este un tablou desăvârșit spre hrana noastră de astăzi. Această Mană nu se termină niciodată; a căzut în fiecare noapte, pe toată perioada călătoriei prin pustie, până au intrat în țara făgăduită. Duhul Sfânt a căzut în ziua de Rusalii, imediat după ce ucenicii au părăsit Egiptul. Acest Duh Sfânt a venit din ceruri, din același loc de unde a venit și mana. El a venit ca vuetul unui vânt puternic și a umplut toată casa. Niște limbi de foc despicate s-au așezat peste ei. Imediat după aceea, ei au ieșit afară strigând și comportându-se ca niște oameni beți, dansând, clătinându-se, țipând, plângând și toate celelalte.

Ați văzut vreodată cum se comportă un om beat? L-ați văzut mergând pe stradă? Băiete, nu-i ajunge toată strada, ba mai mult, se leagă de toți cei pe care-i întâlnește: „Bună, domnule!” Lui nu-i pasă de nimic.

„Acum dar nu mai este nici o osândire pentru cei ce sunt în Hristos Isus, care nu trăiesc după îndemnurile firii pământești, ci după îndemnurile Duhului.” (Romani 8.1). Ei vin acasă clătinându-se sub puterea Duhului Sfânt, care în vechime era Mana lui Dumnezeu coborâtă din cer, și a căzut din acea zi până astăzi.

Noi știm că marele preot avea voie să intre o dată pe an în locul preasfânt, unde se afla Chivotul Domnului și avea voie să ia din mana pusă în vasul din chivot și s-o guste. Da, el putea să ia o gură plină din mana originală.

Cine avea voie să guste din Mana originală? Noi am văzut aceasta aseară, când am citit cuvintele apostolului Petru: *„Pocăiți-vă și fiecare din voi să fie botezat în Numele lui Isus Hristos spre iertarea păcatelor voastre; apoi veți primi darul Sfântului Duh.*

Căci făgăduința aceasta este pentru voi, pentru copiii voștri și pentru toți acei ce sunt departe acum, în oricât de mare număr îi va chema Domnul Dumnezeuul nostru.” (Fapte 2.38-39). Duhul Sfânt este Același Duh Sfânt de la început. Putem să-L primim și noi? Da, domnule.

Biserica ajunge la Cades. Ce veți face? Noi suntem aici. Fiecare în parte sunteți la Cades; am ajuns acolo.

Voi spuneți: „Dacă voi merge la adunarea sfinților excentrici (cum o numiți), mama mă va scoate afară din casă.” Iată-vă, la Cades. Puteți să rezistați? Da, pentru că așa a făgăduit Dumnezeu. Isus a spus: *„Eu nu am venit să aduc pacea, ci sabia. Am venit să separ pe tată și pe mama, soțul, soția, sora, fratele și celelalte. Și cel*

care nu-i va părăsi pe ai săi pentru Mine, nu este vrednic să fie numit al Meu. Și cel care pune mâna pe plug și se întoarce să se uite înapoi, nu este vrednic de Mine." (Matei 10.34-37 și Luca 9.62). Acesta este adevărul.

Frate, îți spun că a-L urma pe El, înseamnă mult mai mult decât a strânge mâna predicatorului, sau decât a fi stropit cu câteva picături de apă. Acesta este adevărul. Înseamnă mai mult decât a veni la altar sau a lua Cina. Înseamnă o pecetluire, o moarte. Primește deci acea credință de modă veche și simplă, care omoară păcatul, care te albește și te spală. Nu vă văruiește, ci vă spală, vă face albi, vă curăță, vă arde, vă freacă, vă sterilizează și vă face o persoană nouă. Amin. Aceasta a fost procedura Lui în trecut și ea a rămas aceeași și astăzi. Luați-L pe El cu voi și atunci totul va fi în ordine. El vă va ține prin toate încercările. Amin. Simt că îmi vine să strig de bucurie, deoarece aceasta este un lucru mare. Da, domnule.

Când mă gândesc la ea, frate, este sigură. Dumnezeu a spus aceasta. Putem noi să-L primim? Desigur, pentru că Dumnezeu a făgăduit că „*în zilele din urmă, voi revărsa din Duhul Meu și voi face semne și minuni.*" Aleluia!" Deci, Dumnezeu a făgăduit că va face acest lucru, iar noi suntem la Cades; să mergem și să luăm Țara. Cineva a fost dincolo și a adus ceva struguri. Știu că țara este bună. Acesta este adevărul. Lăsați-ne să luăm câțiva.

Dar ce a făcut biserica? A început să cârtească, să se vaiete și altele. Dumnezeu ar fi trimis de mulți ani biserica în Țara făgăduită dacă L-ar fi ascultat, dar ea a început să argumenteze, să se certe și să cârtească.

Metodiștii au început o trezire de modă veche, apoi în zilele lui Spurgeon au primit darurile Duhului și așa mai departe. Dar ce a urmat în continuare? Biserica a ajuns chiar acolo și a început să rupă acel lucru, așa că de atunci a început să pribegească prin pustie. S-a despărțit în Nazarineni, Sfinții Pelerini, și aceasta, aceea și aceasta și aceea, și aceasta și cealaltă, până când acum este o mare mulțime de nu știu ce. Este adevărat. Au organizat școli mari și s-au gândit că vor învăța teologia vreunui loc.

Cum am spus și aseară, aceste lucruri mă fac să mă gândesc la o morgă. Acolo totul este rece. Dacă mergeți înăuntru și puneți termometrul duhovnicesc veți vedea că temperatura este sub zero grade.

Nu demult, a intrat într-o asemenea morgă o femeie venită de la țară. Purta o

rochie lungă, închisă la gât până sus. Era însoțită de fiul ei, care se vedea bine, îi era rușine cu ea. Femeia a intrat și a spus: „Bună dimineața, pastore!” Rușinat, băiatul i-a șoptit: „Oh, mamă, stai liniștită!” Băiatul ei aparținea unei biserici mari, care era frecventată de înalta societate. Dar femeia a răspuns: „O, slavă lui Dumnezeu! De ce să tac, nu sunt în Casa lui Dumnezeu?” Vedeți, ea nu știa altceva.

Lăsați-mă să vă spun ceva. Poate că numele ei nu putea fi găsit în registrul nici unei biserici. Dar nu aceasta este important deși unii spun: „În registrul nostru sunt trecuți patru sute de membri.” Numele ei a fost scris în Cartea Vieții Mielului și aceasta contează. Mai degrabă vreau să am numele scris Acolo decât în toate registrele. Aleluia! Aceasta va spune cine ești.

Ea a intrat și a stat jos, iar predicatorul și-a început predica: „Deci, Domnul Isus Hristos a venit pe pământ ca să-i mântuiască pe cei păcătoși.” Și femeia a strigat bucuroasă: „Amin! Slavă lui Dumnezeu! Acest lucru este adevărat, frate.” Cei prezenți au început să-și întindă gâturile ca niște gâscani ca să vadă se ce întâmplă. Apoi predicatorul a spus: „A...A...” Vedeți, el citea notițele pregătite, iar când a fost întrerupt de bucuria femeii, s-a pierdut. Totuși a continuat: „A...A... scuzăți-mă, vă rog. Deci cum spuneam, Domnul Isus a venit pe pământ...” „Slavă lui Dumnezeu! Acesta este adevărul. Aleluia!”, a strigat din nou femeia bucuroasă.

Atunci s-a ridicat un diacon, a mers la ea și i-a spus încet, prinzând-o de umeri: „Doamnă, dacă nu stai liniștită, va trebui să te scot afară.” Oh, Doamne! Aleluia!

Oh, iată unde am ajuns la școlile noastre de predicatori! Ridicăm învățători; injectăm vechiul fluid îmbălsămător în ei, dar sunt niște morți. Ei sunt morți oricum, apoi punem fluid îmbălsămător să-i ținem morți, ceva din această teologie veche pe care o învață, că zilele minunilor au trecut; nu există un asemenea lucru, religia din inimă.

Aceasta îmi amintește de un frate de culoare din Sud, un bărbat bătrân care purta tot timpul Biblia cu el.

Într-o zi, cineva l-a întrebat: „De ce porți tot timpul Biblia cu tine?”

„Pentru că cred ce scrie în Ea”, a răspuns bătrânul.

„Bine, dar nu știi să citești nici măcar un cuvânt din Ea!”

„Este adevărat, dar O cred oricum. O cred din scoarță în scoarță, și cred și coperta.”

„Cum vine asta? De unde știi?”

„Foarte simplu, pentru că pe copertă este scris: „Sfânta Scriptură”. Da, domnule, el O credea și nu-i păsa de nimic altceva.

Bărbatul l-a întrebat: „Și ești de acord să faci tot ce spune Biblia?”

„Dacă Domnul îmi spune să fac ceva, am să-L ascult în toate lucrurile.”

„Cum ar fi dacă Biblia ți-ar cere să sari prin zidul acesta?”

„Aș sări.”

„Crezi că ai putea să treci prin zid fără să fie o gaură prin el?”

„Dacă Domnul mi-ar cere să sar, ar face și o gaură în el pentru mine.”

Acesta este adevărul, frate. Aleluia! Acesta este adevărul. Dacă Dumnezeu îți spune să sari, El va pregăti și o gaură, să nu te îngrijorezi de aceasta.

Școala, teologia... Oh, Doamne! Știți ce au făcut ei prin seminarul teologic? Au înlocuit odaia de sus cu o sală de mese, în care au pregătit o supă de cocoș bătrân, și l-au vândut cu cincizeci de cenți farfuria, pentru a încerca să plătească predicatorul. Frate, dacă vă plătiți zeciuielile și faceți ce vă spune Dumnezeu să faceți, nu ați avea aceste cine de supă vechi și lucruri ca acesta. Amin. (Chiar ungera cu ulei a fost scoasă prin aceasta). Lăsați-mă să mai spun ceva. Dumnezeu vrea o biserică ce merge înainte în voia lui Dumnezeu, bazată pe „Așa vorbește Domnul!” Da, domnule. Dar ce au făcut ei? Au desființat așteptarea din odaia de sus, iar Duhul Sfânt l-au înlocuit cu teologia. Apoi se ridică și spun: „Noi credem aceasta și aceea!” Cum puteți crede așa ceva dacă Biblia nu vorbește despre asemenea lucruri?”

Cineva mi-a spus: „Ce zici de faptul că preotul acesta catolic, a fugit cu o femeie și s-a căsătorit cu ea?”

„El avea dreptul să se căsătorească”, am răspuns eu. Da, el avea dreptul să facă acest lucru, la fel ca mine sau orice alt bărbat. Voi nu puteți găsi aceasta în Biblia.”

Auzind aceasta, un catolic tânăr m-a întrebat: „Este adevărat ce spui, Billy?”

„Da, acesta este adevărul”, am răspuns eu.

„Poți să-mi arăți aceasta din Biblie?”

„Desigur. Îți voi arăta cu Biblia că acest lucru (căsătoria) este onorabilă printre noi toți.” Aleluia!

Pavel a spus (în 1Corinteni 7.2): „*Fiecare bărbat să-și aibă nevasta lui...*” Acesta este adevărul. Interzicerea căsătoriei este o lege romană la fel de mincinoasă ca purgatoriul. Acesta este motivul pentru care eu nu cred nimic altceva decât Cuvântul lui Dumnezeu, care este „Așa vorbește Domnul!”

În Vechiul Testament a avut loc o întrunire a predicatorilor, unde i-au învățat o mulțime de lucruri. Eu vă voi arăta ce fel de educație aveau. Ei îi învățau totul despre teologia acelei zile, școala profetilor, dar într-o zi ei au dorit să viziteze un profet adevărat.

Când au ajuns, profetul le-a spus: „Mergeți și aduceți ceva de mâncare. Vom pune o oală mare și astfel vom avea o masă mare.”

Și știți ce a făcut acest predicator? S-a dus și a adunat niște dovlecei sălbatici care creșteau pe o viță sălbatică. Băiete, un tip care nu cunoștea diferența între verdețuri și un curcubete sălbatic; este vreun predicator, vă spun. Și ce a făcut? A pus acei dovlecei în oală și i-a fiert, iar când au fost gata, și-au pus fiecare în farfurie. Dar când să guste, au strigat: „Moartea este în oală!”

Acesta este necazul astăzi: este moartea în oală. De ce? Pentru că seminarele acestea vechi, reci și formale încearcă să-i învețe o teologie omenească și nu Cuvântul lui Dumnezeu. Prin aceste teologii, ei omoară oamenii îndepărtându-i de Hristos. Dar noi avem nevoie de botezul cu Duhul Sfânt să ne dea Viața. Aleluia. Acum mă simt de două ori mai mare. Acesta este adevărul, frate... gătiți ceva. Aceasta este bine, dar ce gătiți? Acesta este următorul lucru. Un tip care nu cunoștea diferența între dovleci sălbatici și verdețuri; și așa sunt unii din ei. Acesta este adevărul. Da, domnule. Și au zis: „Acolo este moarte în oală.”

Dar acolo era un profet adevărat, bătrânul Elisei, care le-a spus: „Nu vă îngrijorați, nu vă îngrijorați de ea! ” Amin.

Vedeți, avem aici un om care avea Duhul în dublă măsură. Aleluia. El fusese deja dincolo în țara Canaan și când s-a întors a luat o porție dublă. El știa ce trebuie să facă atunci când se ridică probleme și greutăți. Astfel, a spus: „Du-te, adu-mi o mână plină de făină!” A aruncat făina în oală și a zis: *„Acum mâncați cât vreți, căci totul este în ordine.”*

De ce a cerut făină? Pentru că făina era folosită la jertfa de mâncare, jertfa legănată înaintea Domnului. Această făină trebuia măcinată cu moara de mână, pentru a se obține floarea făinii. Această jertfă oferită era Hristos. Puneți-L pe Hristos înăuntru și veți putea mânca. Când Hristos este înăuntru, toți vor fi măcinați în același fel. Isus Hristos este Același ieri, azi și în veci. Când moartea este în oală, puneți-L pe Hristos înăuntru. Aleluia! Glorie! Aleluia!

Primul om cu Duhul Sfânt pe care l-am văzut în viața mea, a fost un bărbat de culoare, îmbrăcat cu un palton mare și lung. Eu am auzit mulți predicatori vorbind despre textul din Iov 38.7, dar niciunul nu a vorbit ca el.

„Unde erai tu când am întemeiat pământul?”

Atunci când stelele dimineții izburneau în cântări de bucurie – și când toți fiii lui Dumnezeu scoteau strigăte de veselie?”

Acest bărbat spunea: „Credeti că avem o religie învechită? Frate, tocmai am prins un gust vechi, sau o întâmplare nou-nouță a religiei de modă veche.” La un moment dat, Duhul sfânt l-a cuprins în așa măsură încât sărmanul bătrân s-a îndreptat, și-a lovit călcâiele împreună și a zis: „Glorie! Aleluia! O, aici este prea puțin loc pentru mine ca să predic”, și s-a coborât de pe platformă.

Privindu-l mă gândeam: „Dacă Duhul poate face așa ceva pentru un om de optzeci de ani, ce va face atunci cu mine? O, Îl vreau și eu!” Aleluia! Da, domnule, aveam un timp măreț! După adunare, m-am dus în câmpul de porumb, unde am îngenuncheat și am cerut și eu acea Putere. Acesta este adevărul.

Cum s-a dus bătrânul Buddy Robinson ca să primească Duhul Sfânt? El spunea: „Slavă lui Dumnezeu! Îmi doream așa de mult Duhul Sfânt, dar nu știam ce să fac. Într-o dimineață eram pe ogorul meu de porumb împreună cu bătrânul Alec, măgarul meu. Alec călca tot timpul pe porumb, ceea ce m-a enervat și la un moment dat m-am repezit spre el și l-am lovit peste urechi cât am putut de tare. După ce am făcut aceasta, mi-a părut rău și m-am dus să stau jos. Măgarul a venit

după mine, iar când l-am văzut, mi-am zis: „O, l-am lovit cât am putut pe bietul meu Alec!” Apoi am spus: „Alec, îmi pare rău. Nu voi mai face asta niciodată.” Atunci Alec s-a întors și a spus: „Dacă nu vei deveni un creștin mai bun decât ești acum, mă vei bate din nou!” Doamne, Doamne! Auzind aceasta am zis: „O, vai, este adevărat”, după care am îngenuncheat și am zis: „Doamne, ajută-mă să lupt împotriva Satanei, cât timp mai am un dinte în gură; apoi să-l mușc cu gingiile până mor! Doamne, dacă nu-mi dai Duhul Sfânt, când Te vei întoarce pe pământ vei găsi o grămadă de oase zăcând chiar aici.” Și Domnul l-a dat chiar atunci! Amin. Așa este corect.

Dacă sunteți sinceri înaintea lui Dumnezeu, mergeți pe genunchi și rugați-vă, și Dumnezeu vă va trece dincolo! Indiferent ce spune predicatorul de seminar, noi putem primi Duhul Sfânt, deoarece ni l-a promis Dumnezeu.

Pe această făgăduință și-a bazat credința Caleb și Iosua. De ce? Pentru că Dumnezeu spusese: „Este a voastră, v-am dat-o deja.” Aleluia! Îmi place aceasta! „Nu vă voi da”, ci „V-am dat-o deja.”

Ascultați: „*Și pe aceia pe care i-a hotărât mai dinainte, i-a și chemat; și pe aceia pe care i-a chemat, i-a și socotit neprihăniți (Este adevărat?); iar pe aceia pe care i-a socotit neprihăniți, i-a și proslăvit.*” (Romani 8.30). Este adevărat? Atunci frate, noi suntem deja în cer, proslăviți împreună cu Hristos Isus. Aleluia. Acesta este adevărul. Lasă-l deci pe Diavolul să strige și să țipe, să aibă toate aceste accese de turbare. „Așa vorbește Domnul!” Oh, Doamne! Acesta este adevărul.

Să mergem mai departe.

Deci poporul a început să cârtească și să se certe. Numeri 21.5: „*Poporul și-a pierdut răbdarea pe drum și a vorbit împotriva lui Moise: „Pentru ce ne-ați scos din Egipt, ca să murim în pustie?...”*”

Poate acesta este necazul cu biserica în seara aceasta, se ceartă prea mult și se joacă prea mult în jur, iar aprovizionarea cu Apă este oprită.

Voi știți că eu am călătorit aproape în toată lumea și pot să vă spun că locul cel mai spinos și mai rău, este pustiul. Acolo toți pomii au țepi. Știți de ce? Este lumea cactușilor. Nu puteți îngenunchea nicăieri fără să riscați să vă înțepați. De ce aceasta? Aceste plante suferă pentru că nu au apă. Apa îi face moi. Unde este multă apă, nu veți găsi niciodată spini și mă răcini.

Și îți spun, frate, nu lua niciodată ca exemplu o biserică veche, care este uscată până în măduvă și fără Duhul Sfânt în ea, și fără salvare, fără vindecarea Divină, fără puterea lui Dumnezeu, fără strigăte, fără bucurie, ci se spune mereu: „Oh, ea a fost așa...” „Acela a făcut așa...” Înțepă! Înțepă! Înțepă! Ceea ce vă trebuie însă vouă, este o revărsare de modă veche a Duhului Sfânt! Aveți nevoie de o rupere de nori a Duhului, s-o înmoaie puțin. Amin. Aceasta înseamnă „Așa să fie”. Tabernacolul lui Branham are nevoie de o doză bună din această Ploaie. Acesta este adevărul. Este corect? Amin. Aceasta mă umple de bucurie.

Hainele mi se potrivesc exact, frate Higginbotham. Da, domnule. Gulerul meu nu este prea mare și pantalonii mi se potrivesc, mă simt bine. Nici soția mea nu este aici, deci am un timp glorios. Oh, să nu-i spuneți, nu! În ordine, dar am un timp minunat. Voi ziceți: „Ești bucuros?” Cu siguranță, sunt plin de bucurie! Cum să nu mă bucur când știu ceea ce știu? Amin. Hristos m-a salvat, m-a umplut cu Duhul Sfânt și mi-a dat Biletul spre cer. Am un timp măreț, merg înainte și spun: „Haideti cu toții!” Da, domnule.

Îmi amintesc de un bărbat care a pus ouă sub o cloșcă. La un moment dat a observat că îi lipsește un ou, așa că și-a zis: „Ce voi face dacă-mi lipsește un ou?” A ieșit afară, a găsit un ou de rață și l-a pus sub bătrâna cloșcă.

Bătrâna cloșcă a clocit toți puii ei și rața de asemenea. Cloșca îi purta prin curte, dar micuța rătușcă se simțea tare străină, ca unul dintre voi sfinții excentrici de aici, știți. Încerca să stea cât mai aproape de mama ei, dar limbajul ei: „Mac, mac!”, nu era înțeles de cloșca bătrână care spunea: „Cloc, cloc!” Dacă prindea vreo lăcustă, bătrâna cloșcă o întindea spre rătușcă spunând: „Cloc, cloc!”, iar acesta îi răspundea: „Mac, mac!”

Când își striga puii, toți veneau în goană la mama lor, numai rătușca mergea mai departe spunând: „Mac, mac”, pentru că nu înțelegea chemarea. Pentru rătușcă, bătrâna cloșcă nu însemna nimic, iar în ochii cloștii, rătușca era o ființă mică, comică și străină.

Exact așa este un membru de modă veche al Duhului Sfânt într-o biserică rece și formală, unde se vorbește despre una și despre alta, despre cine va fi președinte și cenzor, în loc să cerceteze Cuvântul ca să afle mai multe despre Dumnezeu.

Dar într-o zi, bătrâna cloșcă a făcut o greșală, aceeași greșală pe care a făcut-o bătrâna biserică. Ce s-a întâmplat? Cloșca a ieșit cu puii ei din curte și s-a depărtat

puțin de casă. Deodată micuța rățușcă și-a ridicat capul și a început să privească în jur, simțea apa. Vedeți, aceasta era natura ei. Ea simțea apropierea de apă și acest lucru o copleșea. Rățușca nu avea natura găinii, ci avea natura unei rațe. Acesta este motivul pentru care simțea apa; era un pârau care curgea pe acolo. Bătrâna cloșcă, văzând că rățușca se îndreaptă spre apă, a început s-o strige: „Cloc, cloc!”, dar rățușca i-a răspuns liniștită: „mac, mac, mac”, alergând repede spre pârau.

Așa este și omul care se naște în Împărăția lui Dumnezeu. Vechea biserică poate să tot spună: „Îndepărtează-te de sfinții excentrici; este o prostie; este aceasta, aceea și cealaltă. Clonc, clonc, clonc!” El trebuie să ajungă la apă. Aleluia! Glorie! *„Cine va crede și se va boteza, va fi mântuit!”* (Marcu 16.16). Slavă lui Dumnezeu! Voi spuneți că aceasta este o nebunie, dar noi suntem bucuroși, frate! Rățușca cea mică alerga spre apă. De ce? Pentru că aceasta este natura ei. Nu se putea abține. Ea nu a făcut nimic ca să fie rață. În ea era ceva care o chema la apă.

Când Dumnezeu este în inima ta, te va atrage într-o adunare de modă veche a Duhului Sfânt. Slavă lui Dumnezeu. Acesta este adevărul. Stiu că este natura mea. Aleluia. Dacă natura ta nu este schimbată, vei găsi plăcere în acel „Cloc, cloc” al bătrânei cloște, dar dacă sunteți o rață și simțiți mirosul apei, veți fugi repede din curtea găinilor pentru că ținta voastră este apa. Aleluia!

Priviți-i pe Iosua și Caleb. Ei spuneau: *„Noi suntem mai mult decât în stare să cucerim țara!”* Iosua a zis: „O putem face.” Caleb a zis: „O putem face.”

„De unde știți aceasta?”

„Pentru că așa ne-a făgăduit Dumnezeu. Vom reuși și o vom face!” Aleluia. Și duși au fost. Iar când s-a întors de la iscodirea țării, au adus cu ei dovada Duhului Sfânt și au arătat-o tuturor. Țara era bună, avea struguri buni. Eu sunt foarte bucuros pentru aceasta, voi nu? Oh, Doamne, doar mâncați-i și salivați ca un cal care mănâncă trifoi! Da, voi aveți un timp minunat, de aceea bucurați-vă de el!

Ce-mi pasă ce spune lumea? Mie nu-mi pasă de părerea ei. Același Dumnezeu care m-a ridicat, a mântuit sufletul meu și m-a trimis să mă rog pentru bolnavi, pentru împărați și pentru oameni din alte popoare. Este același îndurător Duh Sfânt de modă veche, care lucrează și astăzi cu aceeași Putere, iar eu nu m-am rușinat niciodată de El, ci m-am dus și am depus mărturie despre lucrarea Sa, chiar în palate regale. Aleluia. De ce am putut face aceasta? Pentru că am primit botezul cu Duhul Sfânt. Acesta este adevărul. Iar oamenii sunt însetați și flămânzesc după

El.

Vedeți, Israelul a început să cârtească și să se plângă. Dar când au făcut aceasta apa a încetat să mai curgă.

Să ne grăbim. Cât este ceasul? Îmi pare rău că am întârziat din nou. Iertați-mă că vă învăț așa mult. Ați rămas cu ceva până acum? Un moment și vom ajunge la lecția noastră.

Nu, glumeam, stați liniștiți. Să luăm câteva cuvinte, fiindcă am ceva ce vreau să spun.

Să citim în Numeri 21.5: *„Și au vorbit împotriva lui Moise și împotriva lui Dumnezeu: „Pentru ce ne-ați scos din Egipt, ca să murim în pustie? Căci nu este nici pâine, nici apă, și ni s-a scârbit sufletul de această hrană proastă.”*

Atunci Domnul a trimis împotriva poporului niște șerpi înfocați, care au mușcat poporul, așa încât au murit mulți oameni în Israel.”

„Poporul a venit la Moise, și a zis: „Am păcătuțit, căci am vorbit împotriva Domnului și împotriva ta. Roagă-te Domnului, ca să depărteze de la noi acești șerpi înfocați.” Moise s-a rugat pentru popor.

„Domnul a zis lui Moise: „Fă-ți un șarpe înfocat, și spânzură-l pe o prăjină; oricine este mușcat, și va privi spre el, va trăi.”

Moise a făcut un șarpe de aramă și l-a pus într-o prăjină; și oricine era mușcat de un șarpe, și privea spre șarpele de aramă, trăia.”

Oh, lăsați-mă să prezint tema aceasta înaintea serviciului de mâine: „Șarpele de aramă” ca ieri seară, „Stânca lovită”. Șarpele de Aramă a fost Isus Hristos.

Voi ziceți: „Un șarpe?” Da. Șarpele a reprezentat păcatul deja judecat. Noi știm că Dumnezeu a judecat șarpele în grădina Eden. Geneza 3.14: *„Domnul Dumnezeu a zis șarpelui: „Fiindcă ai făcut lucrul acesta, blestemat ești între toate vitele și între toate fiarele de pe câmp; în toate zilele vieții tale să te târăști pe pânțele și să mănânci țărână.”* Dumnezeu a pronunțat deja judecata împotriva șarpelui. Oh, el era frumos, mergea vertical ca omul și era cel mai viclean dintre toate animalele câmpului. Blestemul a făcut ca șarpele să se târască pentru tot restul vieții. Vedeți, el a fost judecat și condamnat.

Păcatele noastre au fost judecate în Hristos. Vedeți aceasta? Minunat! Păcatul meu, păcatele voastre, corect trebuia să mergem în iad și să fim pedepsiți pentru păcatele noastre. Dar Hristos ne-a luat locul. De aceea șarpele l-a reprezentat pe Hristos.

Arama însemnează judecata lui Dumnezeu. Șarpele era păcatul deja judecat și arama înseamnă judecata Divină. La fel era și altarul de aramă pe care erau arse jertfele animale. Vedeți, altarul era făcut din aramă. Astfel, ei luau animalul, îl spălau (un simbol al botezului), îl duceau înăuntru, își puneau mâinile peste el, își mărturiseau păcatele, și preoții îi tăiau gâtul. Sângele era pus pe altarul de aramă, pentru ca păcatele făptuite să nu fie socotite, deoarece Dumnezeu cerea o despărțire totală de păcat, iar judecata Divină a lui Dumnezeu a ars cu foc jertfa pentru păcat. Aleluia.

Judecata Divină a lui Dumnezeu a fost peste Isus Hristos.

Vedeți, judecata dumnezeiască a avut loc în zilele lui Ilie. Acela a fost un timp în care oamenii s-au depărtat de Dumnezeu și s-au îndreptat spre idolatrie. Ilie s-a dus pe munte, apoi s-a prezentat înaintea împăratului Ahab și i-a spus: *„În anii aceștia nu va fi nici rouă, nici ploaie, decât după cuvântul meu.”* (1 Împărați 17.1). Și așa a fost. Timp de trei ani și jumătate, nu a văzut nici rouă, nici ploaie pe pământ, iar când a sosit clipa confruntării, Ilie a spus: *„Dumnezeul care va răspunde prin foc, acela să fie adevăratul Dumnezeu.”* (1 Împărați 18.24).

Aceasta vă spun și eu în seara aceasta: *„Dumnezeul care vă răspunde cu Duhul Sfânt și cu foc, Acela să fie adevăratul Dumnezeu!”* Priviți, el a urcat și după ce a adus focul din cer și așa mai departe, și a mistuit jertfa, ei au privit spre cer și arăta ca arama. Ce este aceasta? Judecata Divină peste toate națiunile.

Frate și soră, dacă veți privi în jur, veți putea vedea din nou culoarea aramei. Judecata Divină venind asupra unei națiuni. Judecata, șerpii înfocați, judecata Divină.

Și vedeți? Moise a înălțat o prăjină pe care era spânzurat un șarpe făcut din aramă. Oricine privea spre acel șarpe, era vindecat de boala lui.

Ce tablou minunat avem prin tabloul acesta spre Isus Hristos. El a spus: *„Și, după cum a înălțat Moise șarpele în pustie...”* Aici este, acum înțelegeți. Dacă sunteți bolnavi, veți afla ce vă vindecă. Cum a spus Isus: *„Așa cum Moise a ridicat șarpele*

de aramă în pustie, așa trebuie să fie înălțat și Fiul omului.” Vedeți, este același motiv: *„Dar El era străpuns pentru păcatele noastre, zdrobit pentru fărădelegile noastre. Pedepsa care ne dă pacea, a căzut peste El, și prin rănilor Lui suntem vindecați.”* (Isaia 53.5).

Poporul a cârtit împotriva lui Dumnezeu și a lui Moise și din cauza aceasta au fost mușcați de șerpii înfocați. Prin șarpele de aramă s-au atins două scopuri: primul era să le ierte păcatul și al doilea, să le vindece bolile.

Isus a fost înălțat pe lemnul crucii ca să ne ierte păcatele și să ne vindece bolile.

În continuare îl vedem venind pe drum pe Balaam, profetul tocmit de împăratul Balac, ca să-l oprească pe Israel. Oh, Doamne! Despre aceasta vom vorbi mâine seară. Acest bărbat, a fost muștrat de un măgar necuvântător. Vedeți, un predicator care a pășit afară din voia lui Dumnezeu, din cauza lăcomiei de bani, a fost muștrat de o măgăriță necuvântătoare, căreia însă Dumnezeu i-a dat grai ca să-l mustre. Și dacă Dumnezeu poate să vorbească printr-un măgar, cu siguranță poate s-o facă și printr-un om! Da, domnule.

Vedeți, Dumnezeu l-a avut în timpul acela pe bătrânul Moise. Vreau să vă arăt ce este un om înaintea lui Dumnezeu. Cine s-a ridicat împotriva lui Moise? Core și toți cei ce erau ca el. Dar ce i-a spus Dumnezeu lui Moise când ei au făcut aceasta? *„Dă-te la o parte, Moise; îi voi distrage pe toți și voi face din tine o națiune puternică.”*

Dar Moise s-a aruncat în fața lui Dumnezeu, l-a baricadat drumul și a zis: *„O, mai bine ia-mă pe mine decât să faci aceasta!”* Vedeți, Dumnezeu nu a putut să treacă peste acest om. Ce puternic este un sfânt înaintea lui Dumnezeu! Așa este.

Priviți-l pe Isaia. Bătrânul profet s-a dus la Ezechia și i-a spus: *„Așa vorbește Domnul: „Pune-ți casa în rânduială, căci vei muri, și nu vei trăi.”* (Isaia 38.1).

Ce încurcătură a fost peste câteva ore, când a trebuit să se întoarcă. Duhul Sfânt l-a întâlnit, deoarece Ezechiel s-a întors cu fața către perete, a plâns cu amar și a zis: *„Doamne, Te implor să mă ascuți, pentru că am umblat înaintea Ta cu o inimă curată.”* Lacrimile curgeau pe obrazii săi, și deși Dumnezeu i-a pecetluit deja soarta, rugăciunea a schimbat lucrurile. El i-a zis profetului: *„Întoarce-te și spune-i.”*

Priviți ce războinic a fost Moise. Îl ultimul ceas, a fost cuprins de mânie și a căutat să se proslăvească pe sine în fața poporului, în loc să-L onoreze pe Dumnezeu, ceea ce a făcut ca Domnul să nu-i mai îngăduie să intre în țara făgăduită. Toate aceste lucruri naturale, sunt o umbră spre organizațiile de astăzi: spre metodiști, bapțiști, penticostali și toate celelalte, care se proslăvesc singure, în loc să-L proslăvească pe Dumnezeu.

Cu câteva zile în urmă, una din cele mai mari biserici, a arătat cu degetul spre o adunare, pentru că era singura rață în mijlocul găinilor. Din cauza aceasta le-am zis: „Nu trebuie să am cooperarea voastră. Unde sunt stârvurile, acolo se vor aduna vulturii!” Așa este corect. Da, domnule. Voi spuneți numai Adevărul, iar Dumnezeu Se va îngriji de restul.

Unde au ajuns organizațiile? „Oh, noi suntem majoritari!” „Nu-mi pasă ce sunteți. Dumnezeu este majoritar în viețile noastre”, am spus eu. Așa este. Este nevoie de Dumnezeu, nu de ce spune biserica... Orice istoric de aici poate să confirme aceasta. Niciodată nu a existat vreo biserică ce a căzut și s-a mai ridicat vreodată. Dumnezeu le pune pe raft. Niciodată! Luteranii au căzut; Metodiștii au căzut; Prezbiterienii, Bapțiștii, toții, și Penticostalii de asemenea. Toți aceștia au fost vărsați din gura lui Dumnezeu.

Dacă voi credeți cu adevărat că sunt profetul lui Dumnezeu, luați seama la ce vă spun, pentru că o spun cu inspirație. Nici o organizație nu va intra în Împărăția lui Dumnezeu (mă refer la organizație în general), dar Dumnezeu Își va lua pârga, primul rod din fiecare organizație, îi va umple cu Duhul Sfânt și apoi îi va înălța în slavă.

Biblia spune că ultima epocă a bisericii, Laodicea, este epoca bisericii căldicele. Da, acolo a ajuns biserica de astăzi. Ei au coborât unde pot bate din palme, sar în sus și-n jos, fac puțină gălăgie, dar când este vorba să trăiască o viață curată, sfântă și neamestecată, sunt atât de departe cum este ziua de noapte. Acesta este adevărul.

Știți de ce are nevoie biserica de astăzi? De moarte. Biserica are nevoie de o moarte de modă veche; are nevoie să meargă la altar și să stea acolo până când moare cu adevărat față de murdăriile acestei lumi. Un om mort nu mai știe nimic despre lume. Aleluia. Nu vrea să înceapă din nou.

Odată cineva mi-a spus: „Frate, într-o zi Dumnezeu va arăta pe cine numiți voi

Dumnezeu. El și-a lăsat slujitorii jos.” Desigur.

Acum priviți. Viața lui Moise s-a scurs în trei cicluri de câte patruzeci de ani. Astfel, a fost chemat când avea patruzeci de ani, dar a fost refuzat de popor. Apoi a fugit în pustie și timp de alți patruzeci de ani a păstorit oile socrului său. Iar când avea optzeci de ani, deci după alți patruzeci de ani, a fost trimis de Dumnezeu în Egipt, ca să elibereze poporul din robie. Astfel, când a ajuns aproape de țara făgăduită, Moise avea o sută și douăzeci de ani. Dar deși avea o vârstă atât de înaintată, avea pasul unui tânăr și vederea unui vultur.

Dar când s-a proslăvit pe sine însuși în fața poporului, în loc să-L proslăvească pe Dumnezeu, care îi spusese: „*Du-te și vorbește Stâncii. Nu o lovi, vorbește-I!*” (Stânca trebuia lovită numai o dată), Moise și-a ieșit din fire și astfel s-a dus și a lovit Stânca. Nu a scos apă, ci a lovit-o din nou; și a adus apă. „*Ascultați, răzvrătiților, trebuie să vă aducem apă din această Stâncă?*” Și apa a țâșnit afară. Dumnezeu trebuia să-l asculte pe profet pentru că îl îmbrăcase cu Puterea Sa. Prin gestul lui, Moise a întrerupt tot programul Bibliei. Hristos a fost lovit numai o dată. Ei ar fi trebuit să vorbească Stâncii și apa ar fi curs, dar Moise a luat toiagul și a lovit-o. „Doar vorbiți-I, și Își dă apele.”

O, parcă-l văd pe Moise în dimineața următoare! Dumnezeu îl chemase și-i spusese: „Moise, spune-le tuturor, adunării tale, că astăzi te voi chema puțin mai sus.”

Parcă-l văd pe bătrânul Moise, stând cu barba lui albă, cu ochii săi bătrâni și plini de lacrimi, stând și privind adunarea poporului său... Cum au murmurat ei și cum a stat pentru ei. I-a privit pe toți și a început să urce muntele. Când a ajuns pe vârful muntelui s-a întors și a început să facă cu mâna. S-a urcat drept în vârful muntelui. Era în luna aprilie, iar el a stat și a privit peste țara făgăduită. Cât de bucuros s-ar fi dus și el dincolo! Oh, inima lui sărmană și bătrână se frângea! Ar fi dorit să meargă dincolo împreună cu poporul, dar nu se putea, trebuia să rămână acolo. A privit din nou spre popor și le-a făcut cu mâna, în timp ce lacrimile îi curgeau pe obraji. Păstorul care îi condusese până atunci, le făcea cu mâna în semn de „la revedere!”

O, dacă aș putea să stau și eu acolo unde a stat Moise și să văd peisajul! Cu voia Domnului, aș vrea ca în următoarele luni să stau și eu sus pe munte și să privesc pe unde au traversat ei.

Zilele trecute, am văzut un film despre patruzeci de frați care fac evanghelizări și

merg pe drumul pe care a mers poporul Israel spre țara făgăduită. Când au traversat pe acolo, au strigat și au țipat, au călcat toate tufișurile de pe mal, pe unde a urcat copiii lui Israel, și unde a fost botezat Isus. Toți predicatorii au sărit în apă cu hainele pe ei și s-au botezat unul pe altul din nou, toți. Oh, frate, acolo este ceva mișcător, care te trezește! Trăim... Au urcat într-o mașină; au condus puțin și au ajuns în locul prin care copiii lui Israel au trecut Iordanul și au intrat în țara făgăduită.

Bătrânul Buddy Robinson a spus: „Opriti-vă!” Apoi a sărit din mașină, și a început să alerge în jur și să strige de bucurie, spunând: „Slavă lui Dumnezeu! Aleluia!” După un timp a urcat din nou în mașină și a spus: „Acum poți merge mai departe!” Corect. El avea un timp minunat. Sigur.

O, dacă aș putea să stau pe Stânca pe care a stat Moise și să privesc spre țara făgăduită! Înainte ca să nu se mai vadă, Moise s-a întors încă o dată și a privit spre adunarea lui, și cu ochii plini de lacrimi le-a făcut cu mâna pentru ultima dată. Ceasul plecării sosise pentru acest veteran bătrân.

Să nu credeți cumva că acum voi merge în direcția baptiștilor. Nu, pentru că eu știu că Moise nu a fost pierdut. Sigur că nu, pentru că Dumnezeu nu Și-a lăsat slujitorul jos.

Cât de mult ar fi dorit să treacă și el dincolo în țară! Inima i se frângea de durere. Când era gata să plece din viața aceasta, Moise a privit dincolo, apoi a văzut că lângă el era Stânca. Dacă El este aici, aceasta este totul. Ce a urmat? Moise a pășit în Stâncă și îngerii au venit și l-au dus departe.

Opt sute de ani mai târziu, el a putut fi văzut alături de Ilie, pe muntele schimbării la față, în țara făgăduită, vorbind cu Isus. Vedeți? Dumnezeu nu vă părăsește.

În una din aceste zile, trebuie să ajung și eu la capătul drumului. Am patruzeci și trei de ani și sunt destul de epuizat. Am predicat douăzeci de ani. Am botezat și vara și iarna, adesea fiind nevoit să sparg gheața, dar am mers înainte. Am mers peste tot, în jungle și altele, unde erau oameni cu boli incurabile, dar am mers mai departe. Nu știu cât voi mai trăi, nici prin câte voi mai trece, dar dacă Isus zăbovește, voi fi poate un om mai bătrân. Toți ai mei paralizează când îmbătrânesc și tremură. Mi-am ținut calea prin fiecare luptă, iar prietenii și lucruri sunt duși. Am stat acolo ținând acest toiag vechi în mână prin toate apele repezi care au venit, și vreau să iau Sabia aceea veche și s-o înfig înapoi în teaca veșniciei, să-mi scot

coiful și să-l las jos, să-mi ridic mâna (Aleluia) și să zic: „Doamne, împinge barca vieții, fiindcă în dimineața aceasta traversez Râul.” El nu mă va dezamăgi.

Cât timp sunt aici și este lumină, voi predica, mă voi ruga, voi cânta, Îl voi chema și voi face tot ce pot pentru Împărăția lui Dumnezeu. Când sufletul meu începe să se înalțe din acest trup și privesc înapoi, la despărțire vreau să văd urmele corecte pe care le-am lăsat pe nisipul timpului.

Să ne plecăm capetele. Teddy, du-te pentru un moment la pian.

Tatăl nostru ceresc, oh, suntem atât de bucuroși pentru timpul acesta mare, când putem să strigăm de bucurie. Cred că îmi ies puțin din mine, Doamne, Duhul Sfânt cuprinde sufletul meu și nu mă pot abține, pentru că este Ceva care mă cuprinde. Eu sunt atât de bucuros, Doamne, pentru că am curățit toate oalele și căniile, astfel încât Duhul Sfânt poate să intre în ele. Nu îngădui ca furtuna să facă vreo spărtură, ci lasă ca apele salvării să se poată revărsa oricând vrea Dumnezeu. Îngăduie aceasta, o, Doamne! Rugați-vă! Așa cum i-a spus Elisei lui Iosafat: „Săpați șanțuri! Luați la o parte toate stâncile, bețele și cioturile, și apa va veni.”

Îți mulțumesc, Doamne, pentru că ai fost aici în seara aceasta. Mă gândesc și la bătrânul profet Moise; Dumnezeu a binecuvântat sufletul lui nobil. Doamne, noi stăm în seara aceasta așa cum a stat el pe munte și privim în aceeași direcție ca el, spre Țara făgăduită. Singurul lucru pe care Ți-l cer pentru mine, este să îngădui ca Stânca aceea să fie aici atunci când va trebui să trec dincolo. Dumnezeule, aceasta va fi dovada că sunt în ordine în toate lucrurile și că n-am trecut degeaba prin viața aceasta. O, Doamne, dacă aș putea numai să mă apropiu de Tine, să-Ți ating picioarele sfinte cu mâinile mele nevrednice, aceasta m-ar răsplăti de un milion de ori. Noi toți știm că trebuie să mergem pe drumul acesta, unii poate chiar în următoarele câteva ore. Noi nu știm când ne vine rândul, dar Tu știi.

În seara aceasta, când stăm înaintea Ta și când Duhul Sfânt este prezent ca să binecuvânteze poporul, Te rog, ca dacă mai este cineva nemântuit, care nu Te cunoaște ca Mântuitor personal, și care nu este conștient că stă înaintea Ta, să Te înduri de el. Fă ca fiecare să fie conștient că nu mă ascultă pe mine, ci pe Tine. Vorbește Tu inimilor acestor oameni și dă-le curaj.

Poate că aceasta este ultima lor ocazie, ultima lor chemare. Cum știm? De ce să riscăm când toată veșnicia se odihnește pe aceasta?

Doamne, dacă se află printre noi vreun încătușat, vreun om care s-a pierdut pe drum, care poate urca dealul și poate vedea țara, dar nu poate intra în ea, o, îndură-Te Dumnezeule și lasă ca Stânca să fie cu el în clipa când va trece! Ajută-ne și binecuvântează ascultătorii, în timp ce așteptăm.

Dacă este un bărbat sau o femeie, un tânăr sau o tânără, care vor să se predea...

În urma mea sunt deja patruzeci de ani, dar mi se pare că au trecut doar câteva zile de când eram doar un copil care se juca cu bile. Ei bine, mă duc. O pot simți. Sunt deja douăzeci de ani de când încerc să vă arăt Ceva.

Jeffersonville, de ce îl respingeți, când Dumnezeu îl dovedește, și-a trimis Îngerul și ați văzut fotografia Lui? Este cunoscut în jurul lumii, de ce credeți că a fost o credință prefăcută?

Ce mai puteți spune? Sunteți fără Dumnezeu în seara aceasta, dar vreți să-L cunoașteți cu adevărat? Voi aveți nevoie de mântuire înainte să muriți.

Cu câțva timp în urmă, aici în oraș era o tânără domnișoară care se gândea că este în ordine cu Dumnezeu, deoarece aparținea la o anumită biserică. Păstorul ei îi spusese că totul este în ordine. Ea râdea tot timpul de o altă fată care nu era de acord să meargă la cinematograful, și îi spunea: „Păstorul tău este îngust la minte!”, dar tânăra i-a răspuns: „Acesta este un lucru bun!”

După un timp această fată a ajuns într-un anturaj stricat și a primit o boală care a răpus-o în scurt timp. Un doctor din oraș s-a dus s-o consulte și a constatat că fata luase o boală venerică. Nu după multă vreme s-a stins. Era o învățătoare de școală duminicală din acea biserică mare.

Cu puțin înainte de a muri, toată biserica s-a adunat ca s-o vadă mergând în ceruri. Curând a intrat în încăperea ei clasa de școală duminicală, iar păstorul a ieșit puțin ca să fumeze o țigară. Cu puține clipe înainte ca să-și dea ultima suflare, fata s-a ridicat de pe pernă și a întrebat: „Unde este păstorul?” A fost chemat repede de afară, iar când a intrat, fata a zis: „O, înșelătorule, de ce m-ai lăsat să plec așa? Sunt pierdută!”

Ea știa ce spune! Și Adam a știut-o atunci când a venit înaintea lui Dumnezeu cu frunzele de smochin în jurul mijlocului. Era în ordine când Dumnezeu nu era aproape.

Și fata a continuat: „De ce m-ai lăsat să plec așa?” Apoi a întrebat: „Unde este fata aceea de la Tabernacol?”

„Tu ești isterică, de aceea voi chema doctorul să-ți facă o injecție.”

Ea a răspuns însă: „Înșelătorule, sunt pierdută. Sufletul meu merge în iad din cauza ta!”, apoi și-a lăsat capul pe pernă.

Un bun prieten de-al meu, care lucrează la benzinărie, în vremea aceea lucra la pompe funebre. Și el spunea că atunci când au dezbrăcat-o, avea o gaură de mărimea unui pumn. Da, sărmana fată fusese mâncată de boala venerică. De ce? Pentru că dorise să se distreze. Cealaltă fată era numită în batjocură sfânta excentrică. Prieteni, nu subestimați nimic!

Îl cunoașteți în seara aceasta? Sunteți salvați cu adevărat? Vă întreb aceasta în Numele lui Isus Hristos. Dacă în seara aceasta se află printre noi, un bărbat sau o femeie, un băiat sau o fată, care nu este salvat, născut din nou, nu ați vrea să ridicați mâna și să spuneți: „Frate Branham, roagă-te și pentru mine!”? Acum toate capetele sunt plecate.

Da, Dumnezeu să te binecuvânteze, tânără doamnă. Dumnezeu să te binecuvânteze pe tine, pe tine, pe tine, pe tine. Dumnezeu să vă binecuvânteze pe toți. Dumnezeu să binecuvânteze sinceritatea ta, tinere, te văd. Minunat.

Douăzeci sau treizeci de mâini sunt ridicate în această clădire mică. Duhul Sfânt care este aici a putut să vă vorbească. El stă aici, iar voi aveți nevoie de El. De ce nu veniți? Nu vreți să veniți la altar, să îngenuncheați înaintea Lui și să spuneți: „Doamne, Dumnezeule, Te primesc chiar în clipa aceasta ca Mântuitor personal. Da, vreau să Te primesc chiar acum. Vreau să primesc botezul Duhului Sfânt. Îl vreau. Nu mă interesează ce spune lumea, vreau să-L primesc chiar acum. Tu mi-ai promis.”

Aș vrea ca toți cei care sunteți prezenți în locul acesta și mai ales cei care ați ridicat mâna, să fiți conștienți că nimeni nu poate veni la Isus, dacă nu este atras de Dumnezeu. Cine provoacă aceasta dorință? Dumnezeu. Cum o face? El este aici și vă atrage.

Ascultă prietene, dacă crezi că Dumnezeu ascultă rugăciunea mea, a unui om, dacă crezi ca sunt profetul lui Dumnezeu și ai citit magazinul „Life” și celelalte

reviste autorizate, dacă ai văzut fotografiile cu Îngerul lui Dumnezeu și cu Stâlpul de foc, vrei să te ridici de pe scaun? Dacă ai această convingere, vino la altar și spune: „Frate Branham, dacă El deschide ochii orbilor, îmi va ierta și mie păcatele.”

Dumnezeu să te binecuvânteze tinere, care ai pășit primul în față. Cine va urma acest tânăr la altar?

Vreau ca slujitorii, toți predicatorii, din clădire să vină pentru câteva clipe în față. Vino, domnișoară. Dumnezeu să te binecuvânteze. Mai este ceva? Vreau ca predicatorii să vină pe platformă.

Prieteni păcătoși, veniți aici. Dumnezeu să te binecuvânteze tinere. Dumnezeu să te binecuvânteze și pe tine. Mai este ceva care vrea să vină și să îngenuncheze la altar? Dumnezeu să te binecuvânteze, domnule, vino. Dumnezeu să te binecuvânteze, doamnă. Dumnezeu să te binecuvânteze. Altcineva să-și croiască drum aici la altar și să îngenuncheze. Sunteți fără Dumnezeu, fără Hristos în seara aceasta, într-o lume străină? Oh, spuneți: „Se face puțin târziu și oamenii mă așteaptă.”

O fetiță invalidă își croiește drumul. Să vă fie rușine celor care sunteți sănătoși! Voi sunteți străini de Dumnezeu în seara aceasta, fără Dumnezeu, fără Hristos, și muriți în păcat și-n rușine? Nu vreți să veniți? Veți fi suficient de bărbați sau femei, cu destulă decență încât să vă ridicați și să spuneți: „Frate Branham, vin sus fiindcă vreau să-ți strâng mâna și să îngenunchez la altar.”

Voi ați ridicat mâinile, ați recunoscut că stați în prezența lui Dumnezeu și că știți în ce stare vă aflați, dar cu toate acestea refuzați să veniți la altar? Ce veți face dacă inima voastră se oprește diseară când mergeți acasă? Ce veți face dacă veți avea un accident? Ce veți face dacă veți vedea cum vă stingeți și nu va fi nimeni care să se roage pentru voi? Dumnezeu a spus: „Dacă Mă respingeți acum, voi râde de voi în necazurile voastre!” Nu vreți să veniți? Prietene, vrei să spui că ești suficient de convins că Duhul Sfânt este aici, încât să-ți ridici mâna, și totuși nu vii la altar? Ce vă ține?

Dumnezeu să te binecuvânteze, domnule. Tu ești un om bolnav, este adevărat? Suferi de TBC. El te va vindeca chiar în seara aceasta, aici, la altar. Nu te-am văzut niciodată, dar știu cine ești și ce ai, pentru că Duhul Sfânt S-a revărsat peste această adunare. Îngerul Domnului stă aici pe platformă. Tu ai participat și la alte

adunări și știi ce înseamnă aceasta, este adevărat?

Acest bărbat va fi vindecat în seara aceasta. Dumnezeu a spus aceasta când s-a ridicat.

Dumnezeu să te binecuvânteze, fiule. Vino. Dumnezeu să te binecuvânteze, soră. Dumnezeu să te binecuvânteze. Vino și îngenunchează la altar. Nu vei veni?

O, Miel al lui Dumnezeu, vin!

Eu vin așa cum sunt!

Dumnezeu să te binecuvânteze, băiețelule. Aceasta este minunat. Mai vrea să vină cineva? Unii dintre tinerii din spate au zăbovit prea mult timp, dar acum este timpul s-o faceți; aceasta este ora. Veniți, suflete pătate, care zăceți în întuneric!

Poate s-o ajute cineva pe mama aceea cu copilul? Ea dorește să vină la altar. Soțul ei este deja aici. Luați-i copilul ca să poată veni. Dumnezeu să te binecuvânteze. Vino, mamă. Așa este bine. Ei vor avea grijă de micuțul tău. Vino și fii o mamă adevărată pentru copiii tăi, în Isus Hristos.

Dumnezeu să te binecuvânteze, soră. Așa este bine. Dumnezeu să te binecuvânteze, doamnă. Tu ai suferit cu nervii și ai avut multe obiceiuri rele. Toate acestea te vor părăsi, dar stai lângă El.

Îngerul Domnului stă aici pe platformă. Dacă crezi că sunt slujitorul lui Dumnezeu, ascultă ceea ce-ți voi spune și atunci vei vedea dacă este adevărat sau nu.

Să-mi curețe sufletul de toate patimile întunecate.

O, Mielule al lui Dumnezeu, eu vin,

La Tine, al cărui Sânge (Dumnezeu să te binecuvânteze), curăță toate petele,

O Miel al... (Dumnezeu să te binecuvânteze, mămică)... Vin! Eu vin!

Mai vrea să vină cineva? Duhul Sfânt îmi spune că mai sunt câțiva care vor s-o facă. Fiți sinceri cu Dumnezeu. Ce pierdeți dacă veniți la altar și vă rugați puțin? Dacă nu vă rugați aici, vă veți ruga în iad. Bogatul și-a ridicat ochii din iad, dar a fost prea târziu.

Dacă credeți Cuvântul lui Dumnezeu, dacă credeți că spun Adevărul, dacă Dumnezeu a legitimat acest Adevăr, atunci îndrăzniți și veniți la altarul acesta chiar acum. Duhul Sfânt vă cere aceasta. Dumnezeu să te binecuvânteze, soră, ești una dintre ei. Dumnezeu să te binecuvânteze. Vino acum, oriunde ești. Tânăr sau bătrân, vino.

Să ne ridicăm. Ridicați-vă cu toții în timp ce vom cânta o strofă dintr-o cântare. Haideți, să ne croim drum spre altar. Voi spuneți că aparțineți bisericii, dar aceasta nu este suficient. *„Dacă un om nu este născut din nou, nu va intra în Împărăție.”* Haideți acum. Nu vreți s-o faceți? Nu-i refuzați chemarea, ci veniți aici. (Fratele Branham coboară de pe platformă și continuă să-i cheme pe oameni). Dumnezeu să te binecuvânteze. Încă unul.

O, Mielule al lui Dumnezeu, eu vin,

La Tine, al cărui Sânge curăță toate petele,

O, Mielule al lui Dumnezeu, eu vin,

Ridicați mâna și spuneți: „Frate Branham, roagă-te pentru mine.” Dumnezeu să vă binecuvânteze...

- Amin -